

**Scrisoare către stareț
din partea țăranului Grigorie Kneazeatov
din data de 14 septembrie 1902**

Înalt Preacuvioșia Voastră,

Am onoarea de a vă aduce la cunoștință următoarele: cu 4 ani în urmă, în timp ce dormeam a venit la mine părintele Serafim îmbrăcat în veșminte colorate, încins la brâu, cu barba și părul albe și mi-a spus: „Spune-i lui Cozma Abramov că a uitat de mine; eu sunt Serafim de Sarov”. În ziua următoare i-am transmis acestea lui Cozma Abramov. Spusele mele l-au mișcat foarte tare și el a zis: „În numele lui Hristos, iartă-mă, părinte Serafim”. Atunci l-am întrebat ce înseamnă toate acestea. „Aveam dureri de dinți, povestea el, și un pelerin mi-a dat cartea despre nevoițele părintelui Serafim și m-a sfătuit să mă rog lui și astfel m-am vindecat. De atunci m-am rugat lui mai mult de 20 de ani, făcând către 3 închinăciuni zilnic. Dar de când am început să lucrez în fabrică în clădirea comună, am început să uit de această rugăciune”. Și din ziua aceea Abramov a început să se roage din nou părintelui Serafim și chiar s-a mutat cu traiul în casa sa.

*Grigorie Gherasimov Kneazeatov,
din satul Zolotovoi, regiunea Mihailovsk,
județul Bronnițk, gubernia Moscova
(Nr. 2 din Cronică)*

Scrisoare către stareț

Mult stimată părinte Ierofei,

Subsemnata, soția locotenent-colonelului Regimentului 102 din Veatka, Natalia Mironovici, citind despre dispoziția și hotărârea Sfântului Sinod adresată starețului Mănăstirii Sarov în ceea ce privește continuarea înscrierii minunatelor semne săvârșite prin mijlocirea starețului Serafim, vă aduc la cunoștință că fiica noastră, care studiază în Sankt-Petersburg la Institutul Smolino-Alexandrovsk, Olga, a fost bolnavă de o boală încă puțin cunoscută medicinei și a bolit din toamnă tot anul școlar 1900, fiind în anul al-II-lea – penultimul an de studii. Tot trupul ei din partea extremităților inferioare era presărat cu pete de culoare roșu închis și se observa slăbiciunea întregului organism și pierderea poftei de mâncare, în ciuda tuturor eforturilor și a străduinței excelentului medic și om care era consultant al institutului la care studia fata, domnul Enko. Datorită lui, nu o dată a fost întrunit consiliul celor mai cunoscuți medici din Sankt-Petersburg. În urma diagnosticului noi, ca părinți, am fost anunțați să luăm neapărat fata de la institut și să o ducem în sud, deoarece clima din Sankt-Petersburg îi amenința sănătatea cu dezvoltarea rapidă a tuberculozei. Sosind la institut și anunțând medicul că nu avem posibilitatea de a o du-

ce pe fiica noastră în țările calde, am hotărât s-o iau acasă. Însă doctorul, cunoscând numărul mare al membrilor familiei noastre, a hotărât să se ocupe dânsul de decizia ca fiica noastră bolnavă să beneficieze de tratament din contul statului. Și iată că s-a rezolvat și cu decizia de a o trimite în țările calde în perioada verii. Acestea se întâmplau de Crăciun. Însă eu, auzind multe despre minunile și vindecările săvârșite prin rugăciunile părintelui Serafim și chiar bucurându-mă de vindecare, am trimis o scrisoare la Sarov, în care rugam să fie săvârșită panihida la mormântul părintelui Serafim și să se facă rugăciuni pentru vindecarea fiicei, cerând să-mi fie trimisă apă din izvorul starețului Serafim. La scurt timp după aceasta, în luna aprilie a anului 1900, când se săvârșise și panihida pentru părintele Serafim la Sarov, Olga, fiind încă în infirmerie, s-a ridicat și a văzut că toate petele de pe trupul său dispăruseră. Atunci a fost înștiințat medicul, care, văzând acestea, a fost șocat de schimbarea atât de bruscă. În luna mai totuși, pe timp urât, și-au făcut apariția din nou câteva pete. Însă după ce a băut de câteva ori apă din izvorul părintelui Serafim, petele au dispărut cu desăvârșire și până în prezent fiica mea este complet sănătoasă și a terminat studiile cu bine. Ceea ce și declar pentru a se înscrie.

(Nr. 3 din Cronică)

Scrisoare adresată starețului

Prin această scrisoare doresc să-mi împart bucuria cu obștea Mănăstirii Sarov, căci am fost vindecat prin rugăciunile starețului Serafim, proslăvitul nevoitor al lui Dumnezeu. Voi relata acestea în mod mai amănunțit. În data de 1 martie a celui an (1902) pe fața mea au apărut câteva coșuri, care în data de 2 martie s-au înmulțit. Atunci am apelat la medicamente, am folosit o alifie, însă nimic nu mi-a fost de folos, căci abia îmi dispărea un coș și îndată îmi apărea un altul. Nu știam cum să procedez. În data de 7 martie mi-am amintit de plăcutul lui Dumnezeu Serafim și, cu o profundă credință în mijlocirea sa în fața Celui Preaînalt, l-am rugat cu lacrimi în ochi să mă vindece. Pe lângă acestea, am mâncat o bucată din prescura pe care anul trecut am adus-o de la Sarov și am băut apă cu puțin nisip de la mormântul părintelui Serafim. Și ce să vedeți! Spre seara acelei zile coșurile mele au început să se usuce și în ziua următoare fața mea a devenit curată, păstrând doar mici urme ale bolii. Mult-milostivul Dumnezeu nu încetează astfel să săvârșească minuni prin rugăciunile aleșilor Săi.

Și dacă va fi nevoie de o confirmare a celor de mai sus, scrieți-mi și eu vă voi trimite mărturiile proprietarilor casei în care locuiesc.

Adresa mea este: orașul Livnî, gubernia Oriol, strada Nikoliskaia, lui Nicolai Nicolaevici Perekalin.

(Nr. 4 din Cronică)

5

Înregistrarea unei declarații personale din 5 aprilie 1903

Țăranul Ilie Dimitrov Goriunov din satul Timansk, județul Klin, gubernia Moscova, a declarat starețului și obștii următoarele: timp de câțiva ani la rând a avut dureri în regiunea ochilor și în sfârșit s-a hotărât să se opereze. Acestea s-au întâmplat acum 5 ani. Operația n-a reușit și ca urmare Goriunov a orbit definitiv. Ochii săi s-au închis și reușea cu mare greutate să deosebească ziua de noapte. Această stare a durat 5 ani, până când el, iarna trecută, a citit viața starețului Serafim de Sarov. Auzind despre multele vindecări săvârșite prin mijlocirea părintelui, Goriunov a pornit pe jos spre Mănăstirea Sarov. A mers timp de o lună și, în sfârșit, cu mare greu, în data de 29 martie a ajuns la mănăstire și s-a îndreptat imediat spre izvorul părintelui Serafim. Scăldându-se în izvor, spre marea sa bucurie a început să vadă puțin. Iar după ce a mai stat câteva zile la Sarov și s-a rugat îndelung la mormântul starețului Serafim, s-a scăldat pentru a doua oară în izvor, în Sâmbăta Mare, pe 5 aprilie. În acel mo-

ment ochii lui s-au deschis și el a început să vadă foarte clar și să distingă toate obiectele.

(Nr. 6 din Cronică)

6

Scrisoare către egumena Leonida, stareța Mănăstirii cu hramul „Acoperământul Maicii Domnului” din Șihansk, județul Gorodișcensk, eparhia Penzei

În luna septembrie a anului trecut, 1902, o maică din mănăstirea ce mi-a fost încredințată, și anume economa Melitina, a răcit foarte tare în timp ce făcea ascultare și drept urmare a simțit o durere insuportabilă în gât și în partea de sus a pieptului, în dreapta. Consultând câțiva medici, boala s-a dovedit a fi o puternică stare catarală a părților afectate, care, în ciuda străduinței medicilor, se acutiza pe zi ce trecea, aducând bolnava la disperare. În data de 23 octombrie maica s-a împărtășit cu Sfintele lui Hristos Taine și i s-a săvârșit Taina Sfântului Maslu. Însă și după aceea boala ei a avansat, ducând-o la extenuare. În 23 decembrie i s-a săvârșit pentru a doua oară Taina Sfântului Maslu. La începutul lunii februarie boala ei s-a complicat atât de tare, încât când tușea a început să elimine cheaguri de sânge. Moartea sa era inevitabilă. În această stare, bolnava s-a adresat în rugăciune părintelui Sera-

fim de Sarov; vărsând șiroaie de lacrimi și cu credință mare, l-a rugat s-o vindece. În urma acestei rugăciuni, ea a adormit profund, ceea ce nu mai putuse să facă în timpul bolii. Și ce să vedeți! Dimineața s-a trezit perfect sănătoasă, de parcă nici n-ar fi fost bolnavă și, radiind de bucurie, s-a înfățișat la adunarea maicilor, care au rămas foarte uimite și până azi maica Melitina este perfect sănătoasă.

De aceea, Preacuvioase părinte, cu supunere vă rugăm să înregistrați această minune a vindecării Maicii Melitina prin mijlocirea părintelui Serafim și s-o adăugați la celelalte minuni.

Confirmăm tot ce am relatat mai sus prin punerea ștampilei mănăstirii.

*Egumena Leonida, stareța mănăstirii,
preotul Petru Attikov, maica economă Rahela și
maica Serafima, din consiliul
administrației mănăstirii, 22 martie 1903
(Nr. 7 din Cronică)*

7

**Scrisoare adresată starețului,
din 17 martie 1903**

Trebuie să vă mărturisesc despre minunea ce ni s-a întâmplat, mai ales că am făgăduit să scriu despre aceasta. În data de 28 ianuarie a acestui an, fiica mea, Pelaghia, în vârstă de 2 ani și jumătate, s-a îmbolnăvit de scarlatină și în plus încă

de la naștere ea suferea și de pe urma așa-numitei boli englezești¹. Noi am dus-o la spital și acolo ne-au spus că este foarte slăbită și că nu prea sunt șanse să-și revină. Mi s-a făcut milă de fetița mea.

Exact în acea perioadă Sfântul Sinod hotărâse proslăvirea plăcutului lui Dumnezeu, părintele Serafim. Eu citisem și auzisem despre viața și ajutorul său oferit oamenilor și mi-a venit fericita idee de a-i cere mijlocirea și ajutorul și am început să chem numele plăcutului lui Dumnezeu în gând: „Părinte Serafim, roagă-te lui Dumnezeu pentru mine, păcătosul; ajută-ne prin rugăciunile tale”. Și am făgăduit să scriu Cuvioșiei Voastre sau redacției *Pelerinului rus*, la care sunt abonat. Am hotărât totuși să vă scriu Cuvioșiei Voastre. Dacă n-aș fi făcut acest lucru, m-ar fi chinuit mereu. Acum, mulțumită Domnului și rugăciunilor părintelui Serafim, fiica mea deja de o săptămână și jumătate este sănătoasă. Scarlatina i-a trecut repede, astfel încât medicul ne-a propus s-o externeze peste 20 de zile, însă temându-ne să nu răcească, am mai ținut-o în spital încă 40 de zile. Cum aș putea oare să mulțumesc lui Dumnezeu și sfântului Său pentru această minune săvârșită cu noi, păcătoșii? Părinte egumen, săvârșiți, vă rog, panihida la mormântul plăcutului lui

¹ Boală englezească – stare care se caracterizează prin indispoziție, mâhnire și melancolie adâncă. Pe vremuri se susținea că aceasta ar fi de fapt o afecțiune a splinei.

Dumnezeu, părintele Serafim. Pe lângă aceasta, atașez o rublă și mă încredințez rugăciunilor Cuvioșiei Voastre,

Vasilie Selenkov

Adresa mea: Nijnii-Novgorod, prăvălia lui N.M. Torsuev, lui Vasilie Ivanovici Selenkov.

(Nr. 8 din Cronică)

8

Scrisoare către starețul mănăstirii

Înalt Preacuvioșia Voastră, mult stimată părinte egumen,

Îndrăznesc să aduc la cunoștința Cuvioșiei Voastre minunea vindecării mele prin rugăciunile fericitului părinte, starețul Serafim.

În luna iulie a anului 1890, în orașul nostru au fost câteva cazuri mortale de holeră. La scurt timp după ce unul din slujitorii noștri a murit de holeră, am observat semnele acestei îngrozitoare boli. Soțul meu era plecat pe atunci la iarmaroc în Nijnii-Novgorod cu probleme negustorești, iar boala mea luase o formă amenințătoare, fiind însoțită de puternice stări de vomă și de convulsii. Eu sufeream foarte tare și în clipa în care au fost epuizate toate mijloacele omenești posibile de a mă vindeca de boală și nimic nu-mi mai ajuta, am fost spovedită și împărtășită cu Sfintele Taine de către părintele (O.A.) și chiar mă pre-

găteam de moarte. Căci puterile mele scăzuseră atât de tare, încât nici nu mă mai puteam ridica din pat, iar durerea insuportabilă din burtă și convulsiile nu-mi dădeau pace. Dar după ce m-am împărtășit, în noaptea care a urmat am ațipit pentru o clipă și deodată mi s-a părut că de mine se apropie un bătrân îmbrăcat în haină monahală și cu cruce pe piept, care, după ce m-a binecuvântat, m-a sărutat pe cap și mi-a zis: „Mai trăiește”.

Eu m-am bucurat foarte mult și l-am întrebat: „Cine sunteți, părinte?” „Serafim de Sarov”, mi-a răspuns și s-a făcut nevăzut. Iar când m-am deșteptat, am simțit o mare ușurare: durerea din burtă a încetat și convulsiile s-au redus. Despre vedenia pe care am avut-o am povestit soțului meu, care se întorsese atunci, și celor ai casei. Puterile au început să-mi revină și peste câteva zile eram deja complet sănătoasă. În primăvara anului următor am fost la Sarov împreună cu soțul meu și am săvârșit un moleben de mulțumire lui Dumnezeu și panihida la mormântul Fericitului stareț, însă despre vindecarea mea n-am povestit nimănui altcuiva decât părintelui Anatolie. Acum însă, întru proslăvirea plăcutului lui Dumnezeu, nu mai citez să păstrez tăcerea asupra acestei minunate vindecări a mea de către preacuviosul părinte. La aceasta atașez și o rublă pentru molebenul fericitului stareț Serafim.